

gerne f. Eks. fra 1909—11 med Besætningerne fra 1915, 1916 og 1917. Efter det ærede Medlems Mening fik man altsaa ikke af Landbrugerne den rigtige Opgørelse, saaledes som man fik i Byerne af de handlende og de industridrivende, der førte et ganske andet Regnskab. Jeg maa dog sige, at efter de Bestræbelser, der er blevet udfoldet af Skatteraadene og ikke mindst af Landsoverskatteraadet, er det lykkedes efterhaanden at saa Landbrugerne ind paa en meget rational Forstaaelse af, hvorledes Regnskabet skal laves i store Træk. Der gives ogsaa meget omhyggelige Oplysninger derom af Skattemyndighederne, saa at en almindelig Gaardmand og Husmand meget vel ved, hvorledes Regnskabet skal gøres op. Hvis det ærede Medlem vil mene, at Gaardmænd og Husmænd aflægger falsk Regnskab, staa det for hans Regning. Her er virkelig meget store Vanskeligheder, og det er dette, som f. Eks. gør, at jeg har vægret mig ved at foreslaa Selvangivelse af Indtægten. For den almindelige Landmand, for Gaardmænd og Husmænd er det vistnok overmaade vanskeligt at gøre Indtægten op, saaledes som en Haandværker og en industridrivende kan.

Det ærede Medlem gaar altsaa ud fra, at der har været en overordentlig Merindtægt for Landbruget, men at denne er tilfaldet Indtægter under 6,000 Kr. Det er muligt, at der har været Folk blandt dem med 2,000, 3,000 til 4,000 Kr.s Indtægt, som har haft en Merindtægt, men jeg kan sige, som jeg har sagt før, at hvis man gaar saa langt ned, gaar ned til disse, vil dette i højeste Grad ramme ogsaa Købstædernes og Hovedstadens Beboere. Det ærede Medlem nævnedes Grænsen 6,000 Kr. og sagde, at det var virkelig ikke meget i København. Det er, som man tager det. Der er i hele Landet 25,000, som har over 6,000 Kr. i Indtægt ifølge den Opgørelse, som følger med Lovforslaget. Den er jo lidt forældet, nemlig fra 1915, og jeg skulde tro, at Tallet er blevet noget forøget i 1916, maaske ogsaa i 1917, men muligt er det ogsaa, at det er gaaet nedad i 1917. Det er dog alt, hvad der findes, saa Grænsen er ikke saa urimelig, som det ærede Medlem synes. Der er altsaa 25,000 Mennesker, som kommer paa den Højde, over 6,000 Kr., og jeg skal give det ærede Medlem Ret i — det vil andre maaske ikke —, at man med 6,000 Kr.s Indtægt i København ikke er saa særdeles velstillet.

Denne Skattelov er, hvis den ved-

tages i den foreliggende Form, en velbegrundet Lov. Den høje Rigsdag, og det ærede Medlems eget Parti, havde vel neppe heller vedtaget den to Gange i Forvejen, hvis den ikke var det. Og Loven er ikke blevet mindre retfærdig nu, for hvis der virkelig tilvejebringes Merindtægt i Aaret 1917 — jeg er altsaa af den Mening, at denne Merindtægt paa ingen Maade vil kunne maale sig med tidligere Aars —, men hvis der tilvejebringes Merindtægt i 1917, og denne Merindtægt gaar stærkt op — og først da beskattes den kraftigt og har Betydning for Statskassen —, synes jeg, at det maa anses for retfærdigt og billigt, at de paagældende Borgere bidrager i høj Grad til de Udgifter for Staten, som det ærede Medlem dog indrømmer i dette Øjeblik maa til. Jeg hørte rigtignok det ærede Medlem sige, at af de store Udgifter, som Staten havde, var en Del velbegrundede, men andre ikke. Jeg ved imidlertid ikke, hvad det er for Udgifter, som det konservative Folkeparti — og til dette hører jo dog det ærede Medlem, jeg ved ikke hvor længe, men dog endnu — ikke har stemt for; hvad er det for Udgifter? Det ærede Medlem talte i denne Sammenhæng om Smørloven og sagde, at Landbruget tjente ved, at der blev betalt saa høj en Pris for Smør. Men har det ærede Medlem da ikke stemt for Smørloven? Det forekommer mig, at det konservative Parti ligesom de andre Partier stemte for denne Lov, hvorved man paa-beyrdede Staten en Udgift paa mellem 30 og 60 Millioner — jeg haaber, det skal blive ved de 30. Naar det ærede Medlem har stemt for denne Lov, kan det virkelig ikke nytte bagefter at sige, at man under Landbruget en alt for stor Fortjeneste ved den Pris, der skal betales ifølge Smørloven.

Det ærede Medlem maa vist slaa sig til Taals med, at dette Lovforslag gaar igennem nu som før. Loven er nu saa vel begrundet som nogen Sinde tidligere. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at haarde og tyngende er Skatterne for Tiden, og at de velstillede bærer store Skatter, kun ser jeg ingen Mulighed for at lægge Skatterne andetsteds.

Foss: Det forekommer mig, at der ikke var nogen Grund for den højtærede Minister til at komme ind paa den Misforstaaelse i Anledning af mine Udtalelser, at jeg skulde have udtalt Sympati for den Gevinst, der vindes ved Spekulation. Jeg synes, at jeg, saa stærkt jeg for-